

Roj: STSJ CAT 11361/2017 - ECLI: ES:TSJCAT:2017:11361

Id Cendoj: 08019330012017100608

Órgano: Tribunal Superior de Justicia. Sala de lo Contencioso

Sede: Barcelona

Sección: 1

Fecha: 05/10/2017

Nº de Recurso: 99/2016

Nº de Resolución: 720/2017

Procedimiento: Recurso de apelación

Ponente: NURIA CLERIES NERIN

Tipo de Resolución: Sentencia

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

SECCIÓ PRIMERA

Rotlle d'apel·lació núm. 99/2016

Parts : AJUNTAMENT DE BARCELONA C/ AREA METROPOLITANA DE BARCELONA y CAIXA CREDIT ENGINYERS..S.C.C.

SENTÈNCIA NÚM. 720

MAGISTRATS:

IL LMA. SRA. NÚRIA CLÈRIES NERÍN

IL LM. SR. RAMON GOMIS MASQUÉ

IL LMA. SRA. EMILIA GIMÉNEZ YUSTE

IL LM. SR. FRANCISCO JOSÉ GONZÁLEZ RUIZ

Barcelona, a 5 d'octubre de 2017

LA SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA (Secció Primera), ha pronunciat en nom del Rei, la següent Sentència en el procediment abans esmentat, seguit en virtut d'un recurs d'apel·lació interposat per l' AJUNTAMENT DE BARCELONA, representat pel procurador Sr. JESÚS SANZ LÓPEZ contra la sèntencia núm.107/2016, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de Barcelona en el recurs jurisdiccional núm. 373/2013

Ha comparegut com a part apel·lada la CAIXA CREDIT ENGINYERS,S.C.C. representada pel procurador Sr. IGNACIO LOPEZ CHOCARRO

Ha estat ponent la Il lma Sra. Magistrada NÚRIA CLÈRIES NERÍN.

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER.- La resolució apel·lada conté la part dispositiva següent :

"He resolt estimar el recurs presentat per CAIXA DE CREDIT DELS ENGINYERS-CAJA DE CRÉDITO DE LOS INGENIEROS, S. COOP. DE CTO. contra l'AJUNTAMENT DE BARCELONA i contra l'AREA METROPOLITANA DE BARCELONA, anul·lar l'acte administratiu impugnat i ordenar a l'Ajuntament de Barcelona que practiqui una nova liquidació amb aplicació de la bonificació de l'impost i recàrrec de transport calculat sobre la quota abonada l'any 2006, sense costes".

SEGON . En la substanciació d'aquest recurs s'han observat totes les prescripcions legals.

FONDAMENTS DE DRET

PRIMER. - La lletrada de l'Ajuntament de Barcelona recorre en apel·lació contra la Sentència núm. 107/2016, de 12 de maig, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de Barcelona, que acorda " *estimar el recurs presentat per Caixa de Crèdit dels Enginyers-Caja de Crédito de los Ingenieros, S-COOP de CTO contra l'Ajuntament de Barcelona i contra l'Àrea Metropolitana de Barcelona, anul·lar l'acte administratiu impugnat i ordenar a l'Ajuntament de Barcelona que practiqui una nova liquidació amb aplicació de la bonificació de l'impost i recàrrec de transport calculat sobre la quota abonada l'any 2006, sense costes*".

La resolució que s'anul·la és la desestimació tàcita del recurs de reposició interposat el 6 de març de 2013 " *contra la liquidación del Impuesto sobre Bienes Inmuebles municipales, con nº de recibo: CT20134100499497, Referencia Ayuntamiento: 07410711L, Concepto: IBI, Objeto Tributario: c/ Potosí, 22, correspondiente al período liquidado de 2013, siendo la cuota anual del ejercicio 2013, de 43.938,48 €, y la primera fracción, por estar domiciliado su pago, de 10.984,63 €, y proceda en base a las al legaciones puestas de manifiesto, a declarar la nulidad de la liquidación practicada objeto de este recurso...*"

SEGON. - La lletrada consistorial fonamenta el recurs en l'existència d'incongruència omissiva de la Sentència pel que fa a l'activitat impugnada.

Considera que la Sentència s'equivoca quan indica que l'objecte del recurs és la desestimació presumpta del recurs de reposició interposat contra la liquidació de l'IBI, exercici 2013, perquè (a diferència dels exercicis 2007-2012) no existeix una liquidació i el que s'impugna és la desestimació del recurs presentat contra la primera fracció de rebut de padró de l'IBI. Això és, el que s'impugna és un acte d'aplicació corresponent a l'IBI, en els termes de l'article 95 de l'Ordenança Fiscal General municipal, no una liquidació.

TERCER. - El 3 d'octubre de 2013 Caixa Crèdit dels Enginyers-Caja de Crédito de los Ingenieros, S-COOP de CTO, va interposar recurs contenciós administratiu contra la desestimació tàcita del recurs de reposició interposat el 6 de març de 2013 " *contra la liquidación del Impuesto sobre Bienes Inmuebles municipales, con nº de recibo: CT20134100499497, Referencia Ayuntamiento: 07410711L, Concepto: IBI, Objeto Tributario: c/ Potosí, 22, correspondiente al período liquidado de 2013, siendo la cuota anual del ejercicio 2013, de 43.938,48 €, y la primera fracción, por estar domiciliado su pago, de 10.984,63 €, y proceda en base a las al legaciones puestas de manifiesto, a declarar la nulidad de la liquidación practicada objeto de este recurso...*" i aquesta és la resolució sobre la qual es pronuncia la Sentència.

Ara bé, consta en l'expedient administratiu que en la mateixa data, la Segona Tinent d'Alcalde en ús de les facultats delegades per decret de l'Alcaldia d'1 de juliol de 2011 va desestimar de forma expressa el recurs interposat.

En aquesta resolució es va tenir per impugnat, dins de termini, el rebut del padró corresponent a l'exercici 2013 i notificat de forma col·lectiva mitjançant publicació en el BOP de 18 de gener de 2013. La resolució, si bé posa de manifest que el recurs d'alçada s'ha presentat fora del termini d'un mes contant des de la data de la notificació col·lectiva (art. 46.1 de la Llei 1/2006 i art. 14.2.c) TRLRHL), entén que com que l'article 223.1.2 de la LGT permet interposar recurs de reposició dins del termini d'un mes a comptar al dia següent que finalitzi el període voluntari de pagament quan es tracti deutes en venciment periòdic o notificacions col·lectives, com és el cas, i atès que l'article 188,2, de l'Ordenança fiscal general vigent en el 2013, en relació amb la interposició del recurs d'alçada es remet a la Llei general tributària, admet a tràmit el recurs interposat contra el rebut de padró corresponent a l'exercici 2013.

Així doncs, malgrat que la Sentència no entra a contestar expressament a les al·legacions formulades per la lletrada consistorial en relació amb l'objecte impugnat, el mantingut per ella en la contesta a la demanda i en el recurs d'apel·lació es contradiu amb l'acordat en la resolució expressa del recurs. Això és, la resolució objecte de recurs en via judicial considera que l'acte impugnat és el rebut del padró corresponent a l'exercici 2013, i no el rebut del pagament de la primera fracció, i en conseqüència, quan la Sentència entra directament a conèixer dels motius d'impugnació relatius a la liquidació de l'exercici 2013, rebutja implícitament que l'acte objecte de recurs sigui sols el rebut de la primera fracció. En conseqüència no s'admet el motiu d'impugnació fonamentat en incongruència omissiva de la Sentència.

QUART. - En segon lloc, la lletrada consistorial manifesta que l'Ajuntament de Barcelona no ha incomplert cap obligació de comunicació i el retard en declarar les alteracions cadastrals és únicament imputable a la Caixa d'enginyers, raó per la qual era procedent liquidar interessos de demora.

La Sentència impugnada no és referent als interessos de demora qüestionats, raó per la qual no escau entrar en l'estudi d'aquest motiu d'impugnació, si bé per cortesia processals indicarem que aquest Tribunal en les sentències núm. 1278/2015, de 10 de desembre, i núm. 930/2015, 18 de setembre va rebutjar el plantejament

de l'administració, i els raonaments desestimatoris continguts en les sentències i coneguts per l'apel·lant ens remetem.

A l'últim, en relació amb l'aplicació de la bonificació de la quota íntegra de l'impost pels exercicis liquidats, l'administració apel·lant critica que la Sentència no ha tingut en compte que tant l'article 74.2 del TRLRHL com l'article 9.5 de l'Ordenança fiscal 1.1 reguladora de l'IBI preveuen que quan s'apliqui aquesta bonificació, és a dir, des de 2002 fins a l'actualitat, tingui efectivitat un canvi en el valor cadastral del canvi de classes de l'immoble o d'un canvi d'aprofitament determinat per a la modificació del planejament urbanístic, per al càlcul de la bonificació es considerarà com a quota líquida de l'exercici anterior la resultant d'aplicar el tipus de gravamen d'aquest any al valor base determinat conforme el que disposa l'article 69è del TRLRHL. En conseqüència, considera que en el cas que ens ocupa atès que s'ha produït un canvi en el valor cadastral de l'immoble, resultant d'una alteració cadastral produïda al 2003, no es pot considerar, com pretenia la interessada i confirma la Sentència, com a quota líquida la pagada a l'exercici anterior (2006) al primer exercici liquidat, sinó que s'ha d'aplicar el tipus de gravamen d'aquell any (2006) al valor base determinat conforme el que disposa l'article 69è del TRLRHL.

Al respecte la Sentència apel·lada no deixa sinó d'aplicar el que ha dit aquest Tribunal en les sentències abans esmentades. En el fonament cinquè de la Sentència 930/2015, vàrem dir que " *En cuanto a las bonificaciones, la disputa queda circunscrita a cuál ha de ser la cuota líquida del ejercicio 2006 a tener en cuenta para los pertinentes cálculos de los ejercicios posteriores.*

Las obras de reforma ejecutadas en el inmueble litigioso y sus consiguientes alteraciones de orden físico dieron lugar al nuevo valor catastral que el Ayuntamiento de Barcelona aplicó posteriormente en la liquidación del IBI de los ejercicios 2007 a 2010, quedando excluido de dicha actualización el ejercicio 2006 por causa de prescripción.

Siendo la prescripción una cuestión de orden público cuya finalidad es la salvaguarda del principio de seguridad jurídica, la consecuencia inmediata es que la liquidación girada en su día por el IBI del ejercicio 2006 deviene inatacable, y ello con independencia de las circunstancias acaecidas con posterioridad y la incidencia que hubiesen podido tener sobre el valor catastral que sirve de base a dicha liquidación que, como tal, es única y firme, sin que se pueda teorizar sobre la cuantía que habría tenido la cuota líquida de haber podido actualizarse el valor catastral y, mucho menos, tomar como base dicha cuota líquida inexistente para calcular las bonificaciones aplicables a los ejercicios posteriores. En otras palabras, la actualización del valor catastral del ejercicio 2006 no existe por motivo de prescripción, sin que pueda soslayarse dicho instituto por medio de teorizaciones que incluyen su proyección sobre ejercicios futuros.

Todo lo anterior no queda desvirtuado por el artículo 74.2 del TRLRHL citado por el apelante, en el que se tiene en cuenta que " Cuando en alguno de los períodos impositivos en los que se aplique esta bonificación tenga efectividad un cambio en el valor catastral de los inmuebles, resultante de alteraciones susceptibles de inscripción catastral, del cambio de clase del inmueble o de un cambio de aprovechamiento determinado por la modificación del planeamiento urbanístico, para el cálculo de la bonificación se considerará como cuota líquida del ejercicio anterior la resultante de aplicar el tipo de gravamen de dicho año al valor base determinado conforme a lo dispuesto en el artículo 69 de esta ley". Ello por cuanto dicha previsión será aplicable cuando aún no se haya modificado un valor catastral que debiera y pudiera ser alterado pero no en aquellos supuestos, como el que nos ocupa, en los que la modificación jamás tendrá lugar por imperativo legal del instituto de la prescripción. Aceptar lo contrario sería tanto como burlar dicha prescripción y, por tanto, el principio de seguridad jurídica, aún cuando sólo se pretenda la actualización del valor catastral del ejercicio 2006 para el cálculo de las bonificaciones de los ejercicios posteriores y no para girar la liquidación del IBI de dicho año 2006".

En conseqüència, i per les raons exposades, aquest últim motiu d'impugnació de la Sentència també ha d'ésser rebutjat.

CINQUÈ. - D'acord amb el que disposa l'article 139.1 de la Llei reguladora d'aquesta jurisdicció, les costes processals s'han d'imposar a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions, llevat que l'òrgan jurisdiccional apreciï, raonant-ho degudament, que el cas presenta seriosos dubtes de fet o de dret. Es recull d'aquesta forma el principi del venciment mitigat, que aquí ha de conduir a la no-imposició de costes, atès que no s'estima que hi sigui absent la justa causa *litigandi*, això és, seriosos dubtes de fet o de dret en la qüestió examinada.

Atesos els articles esmentats i la resta d'aplicació general i pertinent.

DECIDIM

1r. Desestimar el recurs d'apel·lació i confirmar la Sentència núm. 107/2016, de 12 de maig, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de Barcelona, la qual es confirma pels seus fonaments.

2n. No fer cap pronunciament sobre el pagament de les costes processals.

Notifiqueu aquesta Sentència a les parts i feu-los saber que no hi poden interposar cap recurs. Expediu una certificació d'aquesta resolució i adjunteu-la a les actuacions originals, les quals s'han de trametre al Jutjat de procedència. El Jutjat n'ha de justificar la recepció.

Aquesta és la nostra Sentència, que pronunciem, manem i signem.

E/

PUBLICACIÓ.- Avui la magistrada ponent ha publicat la Sentència anterior. En dono fe.

FONDO DOCUMENTAL CENDOJ